

Zij maakte een beweging met het hoofd, die hij zeer goed begreep, er was niets aan te doen, zij bleef onverzettelijk.

Het regende steeds harder, het was koud, morsig, guur, de lantaarns spiegelden zich somber af in de natte straatsteen, het heen en weer schuiven der druipende parapluies tusschen de tramwagens, die hier en daar bestormd werden, was alles wat van de vroegere levendigheid overbleef en Frank overviel plotseling een heimwee naar licht, naar menschen, naar gezelligheid.

Hij reed weg naar de Vondelstraat en aan zijn moeders huis stapte hij uit. In het salon hoorde hij muziek en lachen, hij trad binnen tot verbazing van zijn moeder en de meisjes. Anders vermeed hij alle gezelschappen; hij nam een kop thee, Eugenie van Loenen zong uit Schubert; zij had een lief stemmetje.

Met gesloten oogen luisterde Frank toe:

„Haideröslein, Röslein auf der Haide” klonk het en toen diep weemoedig „Röslein sprach, Ich steche Dich, dasz Du ewig denkst an mich!”

Hij huiverde, hij zag dien tramwagen terug vol vreemde menschen en het meisje in haar regenmantel, zich een klein plaatsje daarin veroverende en toen reed de wagen weg in den donker, in den regen.

„Ich steche Dich”, herhaalde hij, „ja, zij heeft mij gestoken, maar ik, ik, wat heb ik gedaan? Heb ik niet moedwillig haar van den stengel gerukt. Arm, arm Roosje!”

Hij sprong op en ging naar buiten, vergeefs riep hij de onbestemde vormen van zijn Rosa Marina in den geest terug; hij zag het niet meer, maar in zijn ooren klonk het: Röslein, Röslein roth... en toen het „Dasz Du ewig denkst an mich!” en voor hem zweefde niets anders dan het droevige, maar vast besloten gezichtje zijner vrouw zooals hij het 't laatst had gezien achter de beregende rijtuiggelazen.

XVI.

„Alle menschen! wat zeg je, Riek! Met een heer!”

„Ja Da, een effectieve heer, met een grijze overjas en een perreplu op, en...”

„Een hooge hoed.”

„Neen, geen kachelpijp, een gewone, zoo'n ronde.”

„Dan was 't meneer Emile toch niet.”

„Neen, dat weet ik zeker. Zijn gezicht kon ik om zoo te zeggen niet zien, maar van achter kon je 't genoeg merken.”

„En ze liepen gearmd?”

„Wis en waarachtig! Ik zei nog tegen Trien, daar moet ik 't mijne van hebben, zei ik. Laten we haar naloopen! Maar jawel, 't was zoo vol bij den weg. En met had ik 't gezegd en weg waren ze.”

„'t Is crimineel, zeg ik! Je kunt toch niemand meer vertrouwen.”

„Mensch, tegen wien zeg je 't. Ze bennen allemaal zoo, ze deugen geen